

kronika – *chronica*

PRVI SASTANAK ČLANOVA HRVATSKE SEKCIJE EUROPSKOGA DRUŠTVA ZA KATOLIČKU TEOLOGIJU

Željko TANJIĆ, Zagreb

Prethodna napomena: Europsko društvo za katoličku teologiju utemeljeno je 01. 12. 1989. u Tübingenu u Njemačkoj. Nakon više od deset godina postojanja i djelovanja ono broji oko 1000 profesora i docenata katoličke teologije diljem Europe. Teolozi i teologinje, članovi Društva, organizirani su po nacionalnim sekcijama. Do sada ima 16 sekcija, dvije u Belgiji te po jedna u Njemačkoj, Francuskoj, Velikoj Britaniji, Italiji, Irskoj, Hrvatskoj, Nizozemskoj, Austriji, Poljskoj, Portugalu, Švicarskoj, Sloveniji, Španjolskoj i Češkoj. Vodstvo Društva i pojedini njegovi članovi redovito kontaktiraju s teološkim društvima u Aziji, Latinskoj Americi, USA i Kanadi. Društvo djeluje preko nacionalnih sekcija tako da održava teološke skupove i seminare na kojima se raspravljaju specifično teološki problemi te problemi vezani uz život Crkve, situaciju teologije na univerzitetima, u Crkvi i društvu kao i problemi kršćanstva u napetosti istoka i zapada, odnosa s drugim religijama itd. Svake treće godine Društvo organizira teološki kongres na europskoj razini. Tom prilikom održava se također skupština Društva. Do sada su bila održana tri takva kongresa: 1992. godine u Stuttgartu (tema: Kršćanska vjera u izgradnji Europe); 1995. godine u Freisingu (tema: Bog – stranac u našoj kući?); 1998. u Nijmegenu (tema: Vjera u Boga između tradicije i moderniteta). Radovi kongresa u pravilu se publiciraju bilo u zasebnim publikacijama, bilo u biltenu Društva.

* * *

Dana 24. siječnja 2000. održan je u Zagrebu I. sastanak članova Hrvatske sekcije Europskoga društva za katoličku teologiju i drugih zainteresiranih teologa, njih devetorice, iz Zagreba (prof. dr. Marijan Valković, doc. dr. Stjepan Kušar, doc. dr. Đuro Zalar, doc. dr. Nikola Hohnjec, doc. dr. Ivan Dugandžić, doc. dr. Tomislav Z. Tenšek, dr. Ivan Šaško, mr. Željko Tanjić), Đakova (doc. dr. Petar Aračić) i Sarajeva (doc. dr. Franjo Topić).

Na početku sastanka glasnogovornik Sekcije S. Kušar predložio je slijedeći dnevni red:

1. Pozdrav i verifikacija prisutnih.
2. Kratki podsjetnik o svrsi EDKT.
3. Kratki podsjetnik o Hrvatskoj sekciji EDKT: osnutak, članovi itd.
4. Prijedlozi za rad Hrvatske sekcije EDKT: dugoročne perspektive.
5. Neposredni zadaci Hrvatske sekcije: Kongres EDKT, 25.–29. kolovoza 2001.
6. Izbor vodstva Hrvatske sekcije

Nakon što je dnevni red usvojen, Kušar je, pozdravivši sve prisutne, istaknuo pozdrave i isprike kolega koji su bili pozvani na sastanak, ali su spriječeni doći u Zagreb (doc. dr. Nikola Dogan, doc. dr. Slavko Platz, doc. dr. Đuro Hranić, doc. dr. Marijan Jurčević, doc. dr. Ante N. Ančić, doc. dr. Martin Vidović, doc. dr. Nikola Bižaca). Kao uvod u rad podsjetio je na glavnu svrhu ET kako je definirana u Statutu Društva (§ 2, t. 1):

»Društvo shvaća teologiju u smislu višeoblične katoličke tradicije kao 'intellectus fidei' (razumijevanje vjere) u odgovornom odnosu prema Crkvi i njezinom ispovijedanju vjere. Svrha je Društva promicanje teološke znanosti i istraživanja na europskoj razini; ono time želi sudjelovati u obnovi Crkve i društva. Društvo kani tu svrhu postići, između ostalog, na temelju slijedećih ciljeva:

- a) Društvo shvaća sebe kao forum za teološki dijalog u Europi; otvoreno je različitim teološkim smjerovima.
- b) Gaji razmjenu misli i iskustava između svojih članova, pogotovo o radnim planovima i rezultatima znanstvene teologije.
- c) Podupire istraživanje unutar teoloških disciplina te potiče interdisciplinarni rad, sveukupno u interesu teološke znanosti.
- d) Traži suradnju s postojećim teološkim radnim skupinama, nacionalnim kao i internacionalnim teološkim društvima.
- e) Usmjereno je ekumenski, te traži razgovor s drugim religijama.
- f) Promiče interkontinentalni teološki dijalog.

Kao sredstvo za ostvarivanje tih ciljeva služit će u prvom redu kongresi, seminari i drugi skupovi, kao i odgovarajuće publikacije.«

Dakako, svaka od tih točaka, istaknuo je Kušar, zahtijeva da se smjesti u naš hrvatski kontekst, te da se promisli što naša sekcija s tim u vezi može, hoće i treba.

Unutar *prve* točke dnevnog reda on je i formalno postavio pitanje o sudjelovanju kolega iz Bosne i Hercegovine u radu Hrvatske sekcije, govoreći o dvije mogućnosti: njihovom uključivanju u rad Hrvatske sekcije ili o osnivanju Bosansko-Hercegovačke sekcije. Znano je da Europsko društvo djeluje po načelu zemalja, nacija, pa bi po njegovom mišljenju bilo dobro pozivati kolege iz BiH

na sastanke i suradnju, te im pomoći pri osnivanju vlastite sekcije, koja bi opet pridonijela intenzivnijoj suradnji među teolozima iz dviju zemalja. U tom kontekstu spomenuo je veliki značaj Sarajeva, koje je u današnjem svijetu percipirano kao grad mogućih religijskih susretanja i zbližavanja te razmjene stavova i pogleda na različita pitanja vjere i društva. – Na tu temu govorio je i Topić, koji je mišljenja da je eventualno stvaranje sekcije u BiH otvoreno pitanje o kojem bi trebali razgovarati profesori dviju visokih teoloških škola u Sarajevu, napomenuvši kako je Sarajevo uistinu »povijesni simbol« koji bi trebalo pozitivno vrednovati i dati mu pravo mjesto u razvitku i predstavljanju naše teološke misli. – Tenšek je naglasio, među ostalim, da se proljetni pouzdrski simpozij profesora teologije ove godine održava u Sarajevu te će to biti prigoda za uspostavu bolje suradnje, koja bi bila osnovom za uključivanje u Europsko društvo i kolega iz Bosne i Hercegovine. – Osnivanje samostalne sekcije u Bosni i Hercegovini Aračić vidi kao prilog jačanju identiteta hrvatskoga naroda na tim prostorima, a izbjeglo bi se da teolozi iz Bosne i Hercegovine imaju osjećaj da su samo »priključak« Hrvatskoj sekciji. Dvije su grupe teologa (u Hrvatskoj i u BiH) dovoljno jake za ostvarivanje samostalnih sekcija, a međusobnu suradnju, po njegovom mišljenju, ne bi trebalo suziti samo na rad sekcija. – Da je suradnja u oba smjera neupitna, složio se i Dugandžić, a sekcije bi trebale biti samostalne, pridonoseći na taj način stvaranju povoljnije slike o hrvatskoj teologiji i nacionalnom biću. – Svi su se složili da je pitanje stvaranja samostalne sekcije u BiH potrebno prepustiti odluci samih kolega iz BiH, a svaka suradnja mora biti neupitna. Taj je dio diskusije Kušar završio ustvrdivši kako je obveza Hrvatske sekcije da uznastoji kako bi netko iz Sarajeva uvijek bio pozvan na njezine sastanke te da bi otvorenost Hrvatske sekcije trebalo usmjeriti i na suradnju sa sekcijom iz Slovenije, jer postoji potreba za internacionalnim povezivanjem i suradnjom, a s kolegama iz Slovenije također dijelimo neka zajednička iskustva u životu Crkve i u teološkom radu.

U *drugoj* točki dnevnoga reda Kušar je uz Zalarovu suradnju predstavio u glavnim crtama povijest, svrhu i način djelovanja EDKT. Kako je u jednom svom ranijem dopisu kolegama naveo Kušar, »Europsko društvo za katoličku teologiju (EDKT) utemeljeno je 1. prosinca 1989. u Tübingenu, a od lipnja 1990. ono je pravno i sudski registrirano. Nastalo je iz uvida u potrebu dijaloga između europskih teologa s istoka i zapada, sjevera i juga, prostora koji se bitno promijenio padom 'željezne zavjese'. EDKT shvaća sebe kao forum susretanja i znanstvenoga teološkoga diskurza među katoličkim teolozima i teologinjama. Time se također želi pridonijeti rješavanju problema koji prate teološku struku, crkveni život kao i nastojanja oko europskih integracija. Po samoj naravi stvari jasno je da u prvom planu interesa i brige stoje religiozna i etička pitanja koja dakako zadiru u sve oblike osobnoga i društvenoga života«. – Povezanost među teolozima i razmjena misli posebna je briga Europskoga društva, potvrdio je Zalar, što

pak znači da su kolege iz Europe zainteresirani saznati što se i kako kod nas radi na teološkom području. Jedan od važnih zadataka društva je i dijalog s Rimom glede pojedinih otvorenih pitanja na području teologije i odnosa teologije i učiteljstva. Kao način rješavanja problema izabran je put susretanja i dijaloga; njime se nastoji zamijeniti javno sukobljavanje; o tome svjedoči i susret kard. Ratzingera s vodstvom Društva.¹ S tim je u vezi važno naglasiti da je u zapadnoeuropskim zemljama na području teologije više prisutna društvena »kontekstualizacija« teološke misli negoli je to slučaj u nas. Osim toga nerijetko se opaža da, premda smo u istoj Crkvi i imamo isto kalendarsko vrijeme, ipak nismo istovremenici. Zadaće, problemi, preokupacije i usmjerenja vrlo su različiti. Tim je hitnije međusobno povezivanje i razmjena iskustava i suradnje.

U trećoj točki dnevnoga reda bilo je istaknuto da Hrvatska sekcija postoji, ali za sada samo na papiru i u tom kontekstu naš prvi sastanak je korak naprijed u pokušaju njezinoga oživotvorenja. Utemeljio ju je prof. dr. Vjekoslav Bajsić zajedno s prof. dr. Tomislavom Šagi-Bunićem, prof. dr. Marijanom Valkovićem i doc. dr. Tomislavom Z. Tenšekom, a ubrzo su joj pristupili doc. dr. Stjepan Kušar i doc. dr. Đuro Zalar. Prošle je godine sekciji pristupio i dr. Ivan Šaško, a interes su pokazali i drugi kolege iz Zagreba, Đakova i Splita, te Rijeke. Uključujući se u raspravu na Kušarov poziv, Valković je, kao najstariji član sekcije i jedan od njezinih utemeljitelja, naglasio da je sazrelo vrijeme za oživljavanje njezinoga rada i za njezin organski rast, s postepenim uključivanjem novih članova i proširivanjem aktivnosti. – Nadovezujući se na ovo razmišljanje Kušar je predložio da se, i zbog nedolaska svih pozvanih, odgodi biranje vodstva sekcije (predsjednik, tajnik...) do sljedećeg sastanka koji bi bio nakon uobičajenog simpozija profesora teologije. Svi su se suglasili da do izbora vodstva glasnogovornici sekcije budu Stjepan Kušar i Đuro Zalar. Na taj je način bilo obrađeno i ono što je trebalo biti šestom točkom dnevnoga reda.

Nakon toga diskusija se usmjerila na četvrtu točku dnevnog reda. Govoreći o dugoročnim perspektivama rada sekcije, Kušar je na osnovi osobnih promišljanja kao i na temelju prijedloga Šaška i Tanjića, ustvrdio da nakana sekcije nije da ikoga ugrozi i istisne nego da ojača bavljenje teologijom i teološki rad na našem prostoru. U tu svrhu nužno je izraditi program rada kao i pojačati institucionalno povezivanje s drugim teolozima i teološkim sekcijama, povezivanje koje je do sada išlo više preko osobnih kontakata i veza. Informiranje o crkvenim i teološkim zbivanjima u drugim europskim zemljama poželjno je i potrebno; ono nipošto ne znači uvođenje problematike koja nije primjerena našem stanju u Crkvi. S obzirom pak na način rada Sekcije predložio je susrete članova dva ili više

¹ Usp. Bulletin ET. Zeitschrift für Theologie in Europa, 10 (1999) str. 7–12.

puta godišnje vikendom (u obliku seminara) te obrađivanje unaprijed dogovorene problematike koju se smatra važnom za teologiju u nas. Susreti bi se mogli organizirati primjerice u Zagrebu, Lovranu ili na nekom drugom mjestu, uzimajući kao polazište za diskusiju komunikacije ili referate pojedinih članova sekcije.

Glede dugoročnih planova izdvojeno je nekoliko točaka oko kojih se razvila diskusija. Među prvim zadacima trebala bi biti analiza stanja teološke misli i rada, tj. *status quaestiones* teologije u nas. Članovi sekcije, iz različitih teoloških disciplina mogli bi, makar i u orisu, kritički prikazati stanje naše teološke misli u područjima svojih teoloških grana.

Drugo pitanje koje je iznova aktualizirano tiče se znanstvenosti same teologije kao i pitanje mjesta teologije unutar sveučilišta. Proteklih je godina zapaženo da poneki znanstvenici (koji nisu teolozi) dovode u pitanje mjesto teologije unutar sveučilišta. Teolozi su pozvani odgovoriti na takve izazove, promišljati cjelokupnu problematiku i zauzeti jasan stav. Polazišna točka trebala bi biti ne samo podsjećanje na povijesne činjenice nego u prvom redu sagledavanje teologije i njezinog mogućeg i potrebnog doprinosa u kontekstu opće i znanstvene kulture. S tim je povezano i pitanje što za nas znači biti na taj način prisutan u javnosti i kako tu prisutnost u javnosti profilirati. – Sigurno da je to pitanje važno, istaknuo je Valković, već i zbog činjenice da i u Rimu ne postoji jedinstveni stav s obzirom na prisutnost crkvenog teološkog fakulteta na državnom sveučilištu (usp. slučaj u Erfurtu), kao i zbog pitanja autonomije sveučilišta prema vanjskom autoritetu. – Kušar se nadovezao na to kazavši da je kod nas to pitanje aktualno i zbog toga što nam zasigurno predstoji nova sveučilišna politika i novi programi prema kojima smo pozvani zauzeti stav. Napomenuo je da Nacionalno vijeće za visoku naobrazbu provodi ispitivanje svih visokoškolskih ustanova – njihovih planova, programa, osoblja te uvjeta i načina rada – kako bi se dobila ocjena o vrsnosti pojedinih ustanova i njihove sposobnosti u izvođenju postavljenih ciljeva, planova i programa. Za nas je to pitanje važno, napomenuo je Valković, i zbog toga što moramo pojasniti da li smo u stanju kvalitetno održavati dva ili tri teološka fakulteta, koji ne bi bili samo škole za pripravu svećenika, nego i prave znanstveno-istraživačke ustanove. Upravo se u tu problematiku uklapa, smatra Aračić, stvaranje i oblikovanje crkvene strategije visokoga školstva. Vidi se naime da vodstvo Crkve u nas, kao i pastoralni djelatnici, imaju neku viziju i strategiju pastoralnog djelovanja s obzirom na osnovno i srednje školstvo, ali se ne bi isto moglo reći i za visoko školstvo. Naša teološka sekcija mora se suočiti s tim pitanjem, ponuditi barem neke elemente odgovora i prema potrebi zauzimati stavove u raspravama koje će se s tim u vezi voditi. Biskupe pak treba poticati da sa svoje strane omoguće iskorak prema većoj znanstvenosti naših teoloških učilišta i većoj angažiranosti profesora teologije u znanstvenom radu, te da ih ne opterećuju poslovima koje bi mogli obavljati i drugi svećenici i laici, primijetio je Kušar.

Nakon diskusije o toj temi Kušar je iznio prijedlog I. Šaška o potrebi stvaranja nečega što bismo mogli nazvati *Orbis theologicus croaticus* u kojem bi se, već prema pojedinim teološkim područjima, trebale naći točne biobibliografske informacije o našim teolozima, ponajprije o onima iz koncilskog i pokoncilskog razdoblja, a onda i o njihovim predšasnicima. To bi se moglo ostvariti i u suradnji sa studentima putem seminarskih vježbi i radova, a moglo bi se povremeno objavljivati u nekom od naših teoloških časopisa u istoimenoj rubrici koja bi se za tu svrhu otvorila. Dugandžić je napomenuo da već ima podosta predradnji koje se uklapaju u tu zamisao (usp. bibliografije i spomenspise posvećene pojedinim našim teolozima kao što su npr. Ladika, Golub, Duda, Fućak, Tomić itd.). Aračić i Tenšek su upozorili na važnost metodologije u takvom radu koji bi, kako reče Tenšek, omogućio stvaranje jedne naše teološke prosopografije. To bi bilo od velike pomoći za studij teologije i omogućilo bi točan uvid u ono što se na polju teologije događalo. Valković je, nadovezujući se na temu, istaknuo potrebu veće prisutnosti teologije u informatičkom sustavu – »internetu«. On sam u svome radu ima s time veoma pozitivno iskustvo; on smatra da bi bilo potrebno da predstavimo svoj rad na web-stranicama. To vrijedi i za naše ustanove i časopise.

Tom spletu dugoročnih planova pripada, kazao je Kušar, i pozivanje gostujućih predavača iz drugih sekcija, posebice onih koji imaju problematiku sličnu našoj, ali i onih koji bi nam mogli osvijetliti pojedinačna aktualna pitanja iz područja teologije o kojima se drugdje živo raspravlja, kao što je npr. situacija oko dokumenta Kongregacije za nauk vjere »Ad tuendam fidem« i obvezne prisege za profesore teologije. To je dobar prijedlog i po Aračićevom mišljenju, zbog toga što bi se tako unaprijedilo oblikovanje teološke javnosti koja kod nas gotovo da i ne postoji, a još je poraznije to što se promišljanja teologije, gledana u cjelini života naše Crkve, ne uzimaju dovoljno ozbiljno, štoviše, povremeno se ima dojam da ih se tek tolerira.

Sljedeća problematika o kojoj se raspravljalo ticala se publiciranja naših teoloških radova, što su potaknuli Kušar i Šaško. Tako se Šaško zalaže za povremena izdanja onih teoloških radova koje članovi sekcije kane spremati i iznijeti na svojim sastancima i seminarima. Kao primjer za to naveo je niz koji izdaje Liturgijski institut iz Padove: u svakom svesku tog niza objavljuju se radovi vezani uz neku dogovorenu i obrađenu temu. Kušar je kazao kako bi se mogla uspostaviti suradnja sa KS, iskoristiti prostor u Svescima i drugim teološkim časopisima, a Valković je kao primjer istaknuo rubriku »Forum« u publikaciji »Rivista di teologia morale« u kojoj se objavljuju diskusije i različita teološka stajališta o pojedinim aktualnim temama. Ti članci u pravilu nisu »opterećeni« posebnim znanstvenim aparatom nego su izraz osobnog stava autora ili pak informiraju o nekoj temi koja je prisutna u javnosti i pokreće javno mnijenje.

Uz to je pitanje usko povezano ono o predstavljanju naše teološke misli u međunarodnoj teološkoj javnosti, naglasio je Kušar. Mišljenja je da bi se trebao

pokrenuti godišnjak »Synthesis theologica« u kojem bi se na jednom od glavnih stranih jezika (engleski, francuski, njemački,), uz obavezne sažetke, objavljivali prijevodi probranih radova iz domaćih teoloških časopisa, razvrstani prema teološkim disciplinama. U tom bi se časopisu mogle objavljivati također informacije o stanju i razvitku teološke misli u našoj zemlji kao i izvještaji o događajima važnim za teologiju u nas (npr. izvještaji o našim simpozijima profesora teologije). S tim je u vezi Aračić napomenuo i važnost prijevoda djela naših teologa na strane jezike (Šagi, Bajsić itd.) – na međunarodnim susretima inozemni kolege se raspituju o tome što mi imamo. To je velik i zahtjevan posao, a problem su vršni teološki prevoditelji i financije. Usprkos tome valja se uputiti u tom smjeru, a kontakti s ostalim nacionalnim sekcijama Društva mogli bi ujedno biti i najbolji kanali za internacionalno širenje toga godišnjaka.

Kao prijedloge za dugoročne perspektive Šaško je naveo i brigu oko onih studenata i studentica koji bi mogli nastaviti poslijediplomski studij bilo u inozemstvu bilo u nas (valja ih otkrivati, pratiti i poticati u radu), zatim praćenje rada medija, kao i mogućnost davanja teoloških prijedloga i pomoći drugima, nešto »poput teološkog savjetovališta«.

Nakon diskusije o dugoročnim perspektivama nastavilo se u *petoj* točki dnevnog reda govoriti o neposrednim zadacima Hrvatske sekcije u vidu Kongresa EDKT koji će se održati od 25. – 29. kolovoza 2001. u Grazu i Mariboru, s radnim naslovom »Prisutnost kršćanske vjere u Europi. O crkvenosti teologije danas«. Pod tim se podrazumijeva, prema Kušarovim riječima, ona prisutnost teološkog mišljenja u društvu koje samim time što je izraz života crkvene zajednice, koja postoji kao jedan društveni organizam i koja je nositelj određene poruke i misli u društvu, izaziva veću ili manju pozornost javnosti. Postavlja se pitanje kako danas izgleda društvena prisutnost Crkve i njezine teologije, kako je ona konkretno oblikovana i prisutna u društvu te percipirana od samog našeg društva odnosno javnosti. Svaki teolog, bio on klerik ili laik, ali i svi zajedno kao pripadnici jedne skupine znanstvenika trebaju biti svjesni te percepcije i osjetljivi za nju. – Upravo laička dimenzija Crkve i teologije morala bi, prema Valkoviću, biti prisutnija u našoj Crkvi i u općoj javnosti. Kušar predlaže organiziranje sastanka na temu Kongresa gdje bi se raspravljalo i o tim pitanjima, a izvještaj o tome i barem neki radovi mogli bi se prevesti i poslati u Graz da budu objavljeni u Biltenu. Trebali bismo sudjelovati u radu Kongresa svojim komunikacijama, a možda i referatom kada budu određene teme pojedinih predavanja i radnih skupina. Dogovoreno je naime na zadnjem sastanku Kuratorija EDKT (1. svibnja 1999. u Beču) da Kongres »nose« u prvom redu članovi Društva.

Osvrćući se na ulogu teologije u našem društvu, Dugandžić je kazao da je ona kod nas do sada bilo uglavnom apologetska pa se postavlja pitanje daljnje perspektive kao i procijepa koji se tu i tamo opaža između teologije, Crkve i društva. – Teologija je pozvana da se kritički osvrne i na događaje unutar Crkve,

a način njezinog predavanja i poučavanju trebao bi, smatra Valković, imati odjeka i izvan crkvenih krugova. – Nastavljajući razgovor, Kušar je napomenuo da nas drugi kolege znanstvenici gledaju kroz prizmu svojih struka te od teologa očekuju teološki pristup pitanjima i problemima na područjima kulture, društva, gospodarstva, politike itd., a ne samo usko stručno bavljenje teologijskim pitanjima. Moramo naučiti teološki razmišljati o svim problemima koji se tiču ljudskog života i spadaju u razna područja iskustva, i to tako da imamo pred sobom viziju odnosa stvarnosti i Boga, jer teologija se bavi Bogom i sa svime što je stvoreno, gledano u njegovoj relaciji prema Stvoritelju. Time teologija ne ukida ničiju autonomiju niti istiskuje bilo koga, nego sve smješta u transcendentnu perspektivu koja se u naše vrijeme voli ostavljati po strani ili zanijekati. Na taj način bi se izbjeglo, kaže Tenšek, senzacionalističko i ezoterijsko doživljavanje teologije kao i takav način »baratanja« teološkim sadržajima u javnosti. Sociološka istraživanja mogu nam pomoći, smatra Valković, da jasnije opažamo sami sebe u društvu te da, kako je kazao Aračić, također sami verbaliziramo stanje u kojem se nalazimo.

Na kraju skupa, zahvaljujući se sudionicima na sudjelovanju, Kušar je naglasio kako je pristup sekciji načelno otvoren svakome tko poučava na našim visokim teološkim učilištima, ne samo prisutnima i na ovaj sastanak pozvanima. Sigurno ima onih koji su zainteresirani za ovakav oblik teološkog rada. On je predložio, što je i usvojeno, da se u subotu 24. lipnja 2000. ponovno sastanu svi članovi sekcije (najvjerojatnije kod njega, Kaptol 23) kako bi se moglo pristupiti izboru njezinoga vodstva te se konkretizira ono što je bilo rečeno u diskusiji. Prednost međutim treba dati tematici koja se tiče pripreme sljedećega kongresa Europskog društva za katoličku teologiju. Prijedlog tema i dnevni red dogovorit će kolege iz Zagreba, a o tome i o mjestu susreta pravodobno će obavijestiti ostale članove.